

Verlangen naar God...

Vér weg, hoog in het noorden van Israël, waar de Jordaan zijn begin maakt en je het water hoort ruisen en daveren, daar buigt een mens zich neer. Eenzaam en moederziel alleen. Wie hij is weten we niet. Begrijp je deze onbekende dichter? Begrijp je hem in dat wat hem zo bezig houdt? Kun je hem volgen in dat wat hij uit klaagt? Wat hij hopen en gelovend mag uitzingen? Heimwee beheerst de hele psalm, van begin tot eind. Psalm 42 is een lied van heimwee naar God, het is ook de Psalm van het Godsgemis. En dan wil ik u een vraag stellen. Is er een gemis in ons leven dat zo diep gaat als het Godsgemis? Als je heel van de Heere Jezus houdt dan heb je toch wel eens het verlangen om bij God te zijn? En dat verlangen doet iets met je. En dat zien we gebeuren in Psalm 42. Deze dichter is geen geestelijke dode. Hij weet wie God voor hem is geweest. Hij kent de Heere, maar juist omdat Hij God heeft leren kennen in zijn leven, is er dat verterende heimwee naar God, naar de tempel in Jeruzalem. Daar mocht hij zingen, sámen met de anderen. Dáár was hij dichtbij God, dichtbij de Heere Jezus, van wie álles in de tempeldienst een duidelijke taal sprak.

Psalm 42 is een bevindelijke psalm. We horen in deze psalm hoe het er aan toe gaat in de verhouding met God. Het is ook een hele moderne psalm. Ook onze jongelui kunnen zich er in herkennen. In vers 2 lezen we het begin. En daar zien we dat de dichter iets mankeert. En om dat woorden te geven gebruikt hij een beeld. De dichter van psalm 42 illustreert zijn ervaring. En wat is dan het beeld wat je voor je ziet? Ik zie een hert, opgejaagd uit haar schuilplaats, de tong uit de bek. En je hoort het hert als het ware hijgen. En daarom die uitdrukking: *het hijgend hert*. Letterlijk vertaald staat er dit: *Gelijk een hinde zich uitstrekt boven de waterbeddingen, zo strekt zich mijn ziel uit naar U, o God*. Je hóórt het dier schreeuwen. Het hijgt van verlangen. Het dier staat boven op de berghelling, maar het kan niet bij dat water. Het dier smacht naar dat koele water, want haar leven hangt ervan af. *O, God! Mijn ziel dorst naar U, naar de levende God!*

Wat is er aan de hand met deze mens? Als God in je leven gaat werken, dan krijg je een gemis. Dan ga je God missen. Dit is Bijbelse waarheid. Als je iets gaat missen ga je het ook zoeken. Heimwee wordt erger wanneer je veel gaat denken aan thuis. Deze dichter heeft daar ook last van. Hij zit daar hoog in het noorden en dan bedenkt hij hoe goed hij het had. En hij denkt: ik wil naar huis. Ik wil naar de tempel. Je zou het bijna zo kunnen zeggen: Ik wil weer naar de kerk! En hoe meer hij aan de kerk gaat denken, hoe meer heimwee hij krijgt. De man is vér weg van het heiligdom en daarmee ook ver weg van God. En daar leed hij aan. De man heeft heimwee naar het huis van Zijn Vader.

In Psalm 27 kom ik nog zo'n gelovige tegen, David. *Eén ding heb ik van de Heere verlangd. Dat ik mag wonen al de dagen van mijn leven in het huis van de Heere. Om de lieflijkheid van de Heere te aanschouwen. En te onderzoeken in zijn tempel*. En de dichter van Psalm 84 zingt David na: *Eén dag in Uw huis is mij meer dan duizend waar ik U ontbeert*. En wat dacht je van die pelgrimganger van Psalm 122: *Ik verblijd mij in de mensen die zeggen: Wij zullen in het huis des Heeren gaan*. Er zijn hier mensen aan het woord bij wie het gemis van de nabijheid van de Heere ontzaglijk hoog is. En misschien herken je dit wel: *Het is mij goed mijn zaligst lot, nabij te wezen bij mijn God*. Om op te gaan naar Gods huis. Een livestream is een zegen, maar kan toch de kerk niet vervangen. En daarom die tekening, dat beeld van dat schreeuwende hert dat verlangt naar water. Zó verlangt de dichter naar de tempel, naar de gemeente.

Zijn er mensen die zich in deze dichter herkennen? Dat je je net als de dichter kwetsbaar voelt. Of Angstig, moe, rusteloos of alleen. Kortom ver bij God vandaan. Als je er zo aan toe bent, als die hinde met haar tong uit haar bek, dan kun je niet zoveel meer. Dan ben je moe. Dan voel je leeg. Dan voel je machteloos. Alle omstandigheden van je leven kunnen je weleens op dat punt brengen. En soms laat de Heilige Geest je het zien dat we als mens zo ver bij God vandaan zijn. Dan voel je deze nood. Dan voel je dat de satan op je zit te loeren. Maar wie hoopt er nog op God? Wie vertrouwt er nog op Hem? Er zijn er die weer verlangen om naar de kerk te gaan, maar is dat een verlangen naar God? Of is het alleen een verlangen naar het oude vertrouwde? Vóelt u de crisis, nu het al zo lang duurt en het eind nog niet in zicht is? Soms kun je er niet meer tegen op. En dat kan je zo diep raken. Dan voel je verlaten, óók door God. In vers 8 zegt de dichter: *Al Gods golven, al Gods baren zijn over me heengegaan*. Als je deze psalm leest dan lijkt het wel een zondvloed aan ellende. Hebben we nog wel door wat de dichter hier doorziet? Hij ziet God achter al die chaos en vernietigende machten. Hij ziet God achter de afgrond en de watervloed. Dit is zo'n Bijbelse lijn. Er zijn heel veel psalmdichters geweest die dat zo hebben gezien. Die hebben God achter die ellende gezien. En de profeten deden niet anders. En wat dacht je van Job? Achter al dat enge en erge zien zij God die dat doet. Is dit nou niet het geheim van onze God, dat God zo ánders is dan wij denken? En is dat ook niet het geheim van het geloof? Hoe komt het dan toch dat de Heilige Geest zo weinig voet aan de grond krijgt? Komt dat niet omdat wij een verkeerd beeld hebben van God? En dat zit ons in de weg in de omgang met de levende God. De Heere wil

graag iets anders bij ons zien. Namelijk het leven van Psalm 42. Dat leven van zuchten, smeken, hunkeren, verlangen, bedelen, worstelen.

Als ik denk aan de dichter van Psalm 42, dan denk ik aan Jakob, worstelend. Dan denk ik aan Hanna, huilend in de tabernakel. Dan denk ik aan die Kananese vrouw die daar ligt op de grond, schreeuwend van ellende. Dan denk ik aan Paulus, die tranen laat als hij denkt aan de gemeentes. Dan denk ik aan Luther. Dan denk ik aan ál die christenen in rampzalige omstandigheden. En die mensen komen niet *netjes* bij God, of aarzelend, maar worstelend. Eisend om vervuld te worden met Zijn liefde en genade. Willen wij nog iets van God gedaan krijgen of geloven we het allemaal wel? De Heilige Geest roept ons op om met de levende God aan de slag te gaan. Om Hem onze vragen en twijfels voor Zijn voeten te werpen. *Wat doet U nu? Heere, waar bent U mee bezig? Al Uw baren en al Uw golven gaan over mij heen. Nog even en ik kom om!* In vers 4 lees ik over tranen. In vers 2 lees ik over een schreeuwen tot God. Als een hert schreeuwt in de bossen dan hoor je dat. Doen jullie dat ook wel eens, schreeuwen naar God, omdat je niet zonder de Almachtige kunt? Omdat je Hem lief hebt en omdat je Hem niet missen kan?

Ik moest denken aan Bartheiméus. Hij hoorde dat Jezus door de straten van Jericho trok. Het leven van Bartheiméus was een woestijn. Een levenslange lockdown. Hij verkeerde letterlijk in een diepe duisternis waar nooit een versoepeling kwam. En toen kwam Jezus voorbij. En toen kreeg hij zó'n heimwee. En dan zegt het Evangelie: *Hij begon te roepen*. Als een hijgend hert der jacht ontkomen. *Jezus, Gij Zoon van David, ontferm U mijner!* En als de mensen tegen hem zeggen dat hij niet zo hard moet schreeuwen roept hij des te harder. Smachtend, met verlangen: *Jezus, Zoon van David, ontferm U mijner!* Kijk, dát is schreeuwen tot God. Dat is je uitstrekken tot Hem, omdat je dorst hebt. Omdat je hele leven er van afhangt. Zo verlangt de dichter van psalm 42 naar de frisse waterstromen van Gods genade en van Zijn liefde.

Mijn **ziel** dorst naar God. Dat is niet alleen je diepe innerlijk. Als de bijbel zegt: mijn **ziel**, dan wil dat vooral zeggen dat je er hélemaal bij betrokken bent. Met je hart, je lijf én je lichaam. Bij God zijn is mijn hele verlangen, maar nu ervaar ik dat God zo ver weg is. En dat kan heftig zijn. Ga daar niet aan voorbij in de crisis van vandaag. Het kan zijn dat God Zijn aangezicht verbergt. Dan wil God even niets met ons te maken hebben. En dat gebeurt wel eens als wij willen leven in de zonden. Een kind van God kan dat lang volhouden. Denken dat God nog wel ergens is, terwijl Hij al lang verdwenen is. Het grote schoolvoorbeeld is David met Bathseba. Hij leefde, met al zijn lusten, gewoon er over heen. Alsof er niets aan de hand was. Totdat God in zijn leven binnenkwam. Het is een geweldig wonder dat God in Zijn toorn nog zo wil komen. Dat je zat raakt van jezelf, dat je gaat ontdekken dat God uit je leven weg is, dát vraagt een zekere Bijbelkennis, maar ook een zekere fijngevoeligheid in de omgang met jezelf. En nu ben ik zo bang dat wij geen acht meer op geven op dat straffen van God. Dat we geen acht meer geven op het hart van God en dus met het grootste gemak over heel veel kwade dingen in ons leven kunnen heen stappen. Niet eens in de gaten hebben dat wij alsmaar afglijden en steeds dieper wegzakken in een dor leven. En dan het wonderlijke werk van de Heilige Geest, wat terugkomt in elke bekering: *Mijn ziel dorst naar God. Naar de levende*. En dat bijvoeglijke naamwoord, de *levende*, dat is geen overbodige toevoeging. De dichter kon het met die afgoden niet redden. Daar kon hij zijn heimwee niet mee stillen.

Psalm 115 omschrijft ons de goden van de heidenen. Je hebt dode goden en je hebt de levende God. Jongens, jullie verlangen toch niet de hele dag, de hele week naar al die goden die dood zijn? Jullie zijn toch niet de hele dag bezig met dode dingen? Ik hoop niet dat daar je leven vol van is. De God van je doop, dát is de levende God. En daarom schreeuwt deze dichter om Die God, omdat Hij de levende is. En dat beeld gaat nog meer spreken als we bedenken wáár de dichter is. Hij bevindt zich in een gebied waar de afgoden het voor het zeggen hebben. En daarom voelt dit gebied voor hem als geestelijke ballingschap. Want hij kan zijn verdriet, zijn Godsgemis, aan geen sterveling kwijt, omdat ze daar bij de Jordaan de levende God niet of nauwelijks kennen. Die landstreek van de Jordaan kan overal liggen, overal waar je geestelijk alleen bent en onbegrepen. Waar niemand je begrijpt als je zegt dat je zo naar God verlangt. Als je zegt: ik kan God niet meer missen in mijn leven. Mijn ziel dorst naar de levende God. Dat is de God van Israël. De God die hóger is dan alle goden. Dat is de God van het huis in Jeruzalem. Dat is de God van het bloed van de verzoening. Dat is de God van de genade.

Wij hebben een God die een hart heeft. Die kan liefhebben. Die oren heeft om naar het geroep van de ellendige te luisteren. Die handen heeft om te kunnen dragen. Die voeten heeft om dat geknakte leven op te zoeken. Onze God heeft een mond, Die goede woorden spreekt. Deze levende God heeft armen om verloren zonen en dochters in te sluiten, om ze dan nooit meer los te laten. Wie kan er zo naar God hebben gedorst als de Zoon van God? Als de Vader Zijn Zoon loslaat en aan ons soort mensen overgeeft. Het zwaarste is dat Zijn Vader Zijn aangezicht gaat verbergen. En dan is onze Jezus totaal verlaten. Dan gaan al Gods golven en al Gods baren over Hem heen. En dan

krijgt Jezus zo'n heimwee naar Zijn Vader. En toen heeft onze Heiland, in dat Jordaangebied, het úitgeschreeuwd. Als een angstig hert geroepen: *Waarom, mijn God? Waarom, mijn God, hebt U Mij verlaten?* En op die grootste waaromvraag hebben we een antwoord gekregen. Het is omdat wij tot God genomen zouden worden en nóóit meer door Hem verlaten worden.

Bij het kruis zijn er fonteinen van levend water aangeboord. Waarom laat je de emmer van je dorst niet zakken in deze put van levend water? Kom maar met je emmer. Hier kun je zingen: *Een volle beek van wellust, maakt hier elk in liefde dronken.* Bij het kruis. Bij een dorstende Jezus. Het is allereerst Zijn Psalm. De Psalm van een smachtende Jezus. Maar Hij deelt uit aan een ieder die dorst heeft. Kom, en drink, want we krijgen deze Psalm gratis van Hem. Deze Psalm is door Hem gekocht en betaald. En als ze mij vragen: *Waar is uw God?* Dan zeg ik: *Dáár, aan het kruis. Dáár is mijn God. Dáár is de levende God.* Drink dan uit de levensbron die God heeft geopend. Drink, ondanks alles wat tegen zit. Drink met volle tuigen van Gods belofte. Drink toch van het water van de doop. Drink toch van de wijn van Christus bloed. Al is het leven nóg zo tegenstrijdig, nóg zo onlogisch, alsjeblieft, drink! Net als die woestijnreiziger midden op de dag, als de zon hem neervelt. En dan komt hij bij fris en helder water. Hij bukt zich en hij zet dat koude water aan zijn lippen. En hij drinkt om zijn dorst te lessen. Om zo zijn vermoeidheid te overwinnen.

En waar wij zó roepen om God, dáár is het geloof aanwezig. Calvijn zei wel eens: *Het geloof is meer een hunkeren dan een hebben.* En dát is geloofstaal. Zij die heimwee hebben komen thuis. En wat beloofd is, dát zal Hij doen. En waar Hij aan begonnen is maakt Hij af. En daarom zing ik zo graag die oude Psalm, Psalm 42. De Psalm van Jezus, maar daarom ook de Psalm van mij. De Psalm waar ik met recht kan zingen dat ik niet buiten Hem kan, omdat Hij het Léven heeft. En dan wil ik zingen, al is dat met een gebroken stem: ***Maar de Heere zal uitkomst geven! Ik zal Zijn lof, zélf in de nacht. Zingen, dáár Ik Hem verwacht!!***